

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 199/2023-65

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Szabóom, Nemocničná 7, Kráľovský Chlmec, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cbsi 1/2018 (predtým vedenom pod sp. zn. 8 Cbsi 48/2005 a sp. zn. 55 Cbi 183/2001) po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 158/2010 z 30. septembra 2010 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cbsi 1/2018 (predtým vedenom pod sp. zn. 8 Cbsi 48/2005 a sp. zn. 55 Cbi 183/2001) po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 158/2010 z 30. septembra 2010 **b o l i p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadost'učinenie v sume **3 000 eur**, ktoré mu **j e** Krajský súd v Bratislave **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Krajský súd v Bratislave **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **530,86 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 199/2023 z 5. apríla 2023 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa, doručенú ústavnému súdu elektronickou formou 25. januára 2023 [mailom

bez autorizácie podľa zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v platnom znení, pozn.], doručenu dodatočne elektronicou formou 6. februára 2023 [§ 40 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], a to v časti, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cbsi 1/2018 [predtým vedenom pod sp. zn. 8 Cbsi 48/2005 a sp. zn. 55 Cbi 183/2001; (ďalej len „napadnuté konanie“)]. Vo zvyšnej časti namietajúcej porušenie označených práv postupom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 5 C 177/90 a sp. zn. 9 C 61/94, rozsudkami okresného súdu č. k. 5 C 177/90 zo 6. augusta 1992, č. k. 5 C 177/90 z 8. júna 1994 a č. k. 9 C 61/94 zo 6. februára 1996, rozsudkami krajského súdu č. k. 8 Cbsi 48/2005 zo 6. apríla 2010, č. k. 8 Cbsi 48/2005 zo 17. júna 2011 a uznesením krajského súdu č. k. 8 Cbsi 48/2005 z 5. apríla 2012, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 1 Obo 55/2011 a sp. zn. 1 Obo 4/2018 a jeho rozsudkom č. k. 1 Obo 55/2011 z 22. novembra 2011 a jeho uznesením č. k. 1 Obo 4/2018 zo 17. júla 2018 ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú a neprípustnú odmietol. Sťažovateľ súčasne navrhuje, aby mu ústavný súd od všeobecných súdov priznal primerané finančné zadostučinenie v celkovej sume 27 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľ vo vzťahu k incidenčnému konaniu na krajskom súde pripomína uskutočnený ústavnoprávny prieskum, keď ústavný súd v náleze č. k. I. ÚS 158/2010 z 30. septembra 2010 vyslovil porušenie jeho namietaných práv a krajskému súdu prikázal konať bez zbytočných prietahov. Podľa jeho názoru krajský súd vyslovený príkaz nerešpektoval a v konaní naďalej dochádza k zbytočným prietahom spočívajúcich v nečinnosti a neefektívnom postupe. Prezentované konštatovania sťažovateľ verifikuje opisom priebehu napadnutého konania, ako aj s prihliadnutím na opakované zrušenie vydaných súdnych rozhodnutí. *Exempli causa*, najvyšší súd uznesením č. k. 1 Obo 72/2010 z 3. augusta 2010 zrušil rozsudok krajského súdu č. k. 8 Cbsi 48/2005-180 zo 6. apríla 2010, krajský súd v prejednávanej veci následne rozhodol v poradí druhým rozsudkom č. k. 8 Cbsi 48/2005-296 zo 17. júna 2011 a sťažovateľom podanú žalobu opätovne zamietol, pričom v odvolacom konaní najvyšší súd napadnuté rozhodnutie rozsudkom č. k. 1 Obo 55/2011 z 22. novembra 2011 potvrdil. Sťažovateľ 13. januára 2012 podal proti rozhodnutiu najvyššieho súdu dovolanie, ktoré bolo po niekoľko rokov trvajúcim rozhodovaním o oslobodení sťažovateľa od platenia súdneho poplatku za podané dovolanie predložené 24. marca 2017 najvyššiemu súdu. Dovolací súd uznesením č. k. 2 Obdo V 4/2017 z 28. júna 2017 zrušil namietané rozhodnutie a vec vrátil na ďalšie konanie najvyššiemu súdu (v pozícii odvolacieho súdu, pozn.), ktorý uznesením č. k. 1 Obo 4/2018 zo 17. júla 2018 rozsudok krajského súdu č. k. 8 Cbsi 48/2005-296 zo 17. júna 2011 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa sťažovateľa krajský súd po odstránení procesných nedostatkov (výzvy adresované sťažovateľovi na doplnenie žaloby a zvolenie si právneho zástupcu, pozn.) síce vykonáva dokazovanie a priebežne nariaďuje

súdne pojednávania, avšak ku dňu podania ústavnej sťažnosti nie je v jeho veci právoplatne rozhodnuté.

II.

Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľa

II.1. Vyjadrenie krajského súdu:

3. Predseda krajského súdu v celom rozsahu odkázal na stanovisko predsedníčky senátu, ktorá uviedla, že k sťažovateľom namietaným priet'ahom sa môže vyjadriť len v období po 9. januári 2020, keď v prejednávanej veci prevzala súdny spis ako sudkyňa spravodajkyňa. Reflektujúc procesný priebeh, predsedníčka senátu poukázala na náročnosť incidenčného sporu, zdôraznila, že krajský súd v napadnutom konaní rozhodol rozsudkom č. k. 8 Cbsi 1/2018-765 z 26. januára 2023 a upozornila aj na správanie sťažovateľa. Napríklad, po oznámení o ukončení právneho zastúpenia z 3. marca 2020 sťažovateľ na výzvy krajského súdu na zvolenie si právneho zástupcu nereagoval a následne krajskému súdu oznámil zvolenie si rovnakého právneho zástupcu, napriek predbežnému právnenému posúdeniu na pojednávaní konanom 20. októbra 2022 a jeho doplneniu na pojednávaní 26. januára 2023 sťažovateľ žalobu nedoplnil a nenavrhol ani žiadne dôkazy, resp. keď bolo 19. decembra 2022 ďalšie pojednávanie nariadené na 26. január 2023 a sťažovateľ 25. januára 2023 o 11.34 h požiadal krajský súd o odročenie pojednávania z dôvodu svojho nepriaznivého zdravotného stavu a kolízie pojednávani jeho právneho zástupcu (bez priloženia verifikačných dôkazov, pozn.), krajský súd mu o 12.43 h toho istého dňa oznámil, že predmetnému návrhu nevyhovuje, na čo mu sťažovateľ o 12.44 h zaslal 17-stranové vyjadrenie.

II.2. Replika sťažovateľa:

4. Podľa sťažovateľa krajský súd nenamietal obdobie trvania napadnutého konania od podania predchádzajúcej ústavnej sťažnosti až do 9. januára 2020, keď bol súdny spis pridelený súčasnej sudkyňi spravodajkyňi. Reprodukciou sťažnostnej argumentácie a citáciou právnych názorov najvyššieho súdu judikovaných v označenom konaní opakovane rozporoval postup krajského súdu, najmä v spojení s vedením dokazovania, pričom konštatoval, že proti rozsudku krajského súdu č. k. 8 Cbsi 1/2018-765 z 26. januára 2023 podal 23. apríla 2023 odvolanie.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov konania a predloženého súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

6. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru – m. m. I. ÚS 304/2021, I. ÚS 444/2021, pozn.) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

7. Pri posudzovaní otázky, či v okolnostiach konkrétneho súdneho konania došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou (m. m. III. ÚS 241/2017, I. ÚS 17/2022, rozsudky EŠLP vo veci Frydlander v. Francúzsko z 27. 6. 2000, sťažnosť č. 30979/96 a vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko z 16. decembra 2003, sťažnosť č. 58172/00) zohľadňuje (1) právnu a faktickú zložitosť veci, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu, a prihliada sa pritom aj na význam konania pre sťažovateľa.

8. Z hľadiska povahy veci ústavný súd opakovane rezultuje, že právnu vec sťažovateľa nemožno posúdiť ako právne a skutkovo zložitú, keďže predmetom napadnutého konania je nárok na určenie pravosti pohľadávky popretej v konkurznom konaní a žaloby tohto typu tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 4/06, I. ÚS 158/2010, IV. ÚS 145/2018). Napriek tomu, že v správaní sťažovateľa ústavný súd nezistil skutočnosti, ktorými by úmyselne sledoval predĺženie trvania napadnutého konania, *vice versa*, vyznieva pomerne dichotomicky, keď sťažovateľ na jednej strane namieta zbytočné prieťahy a pritom najmä svojim procesným postupom sťažil priebeh napadnutého konania. *Exempli causa*, sťažovateľ síce písomnosťou z 3. marca 2020 krajskému súdu oznámil ukončenie právneho zastúpenia zo strany v záhlaví tohto nálezu uvedeného advokáta, následne však nerešpektoval opakované výzvy krajského súdu na zvolenie si nového právneho zástupcu (napr. výzvy datované 4. marca 2020, 8. júna 2020, 3. mája 2021, 4. apríla 2022, pozn.) a až 9. mája 2022 mailom krajskému súdu oznámil splnomocnenie svojho predchádzajúceho advokáta, ktorý splnomocnenie na zastupovanie krajskému súdu predložil až po výzve z 19. mája 2022. Ďalej aj v prípade dožiadania krajského súdu adresovaného Okresnému súdu v Karvine (datované 20. júla 2021 na účel výsluchu sťažovateľa a doplnenia žaloby, pozn.), ktorý aj po opakovanom predĺžení lehoty sťažovateľovi na doplnenie žaloby napokon prípisom zo 16. marca 2022 krajskému súdu oznámil, že sťažovateľ si 10. februára 2022 v tejto veci zvolil zástupcu, ktorý žalobu nedoplnil, a zároveň dožiadaný súd akcentoval neuskutočnenie výsluchu sťažovateľa. Protichodne vyznieva aj správanie sťažovateľa, ktorý len deň pred súdnym pojednávaním žiadal o jeho odročenie (napr. žiadosti z 25. mája 2022 a 25. januára 2023, pozn.) a po nevyhovení jeho návrhu krajskému súdu zaslal niekoľkostranové vyjadrenie (bližšie bod 3 tohto nálezu, pozn.).

8.1. Berúc do úvahy priebeh napadnutého konania, ústavný súd pre úplnosť poznamenáva, že v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania nepochybne dochádza k predĺženiu konania, avšak zodpovednosť za tento stav neznáša oprávnená osoba a ani konajúci štátny orgán (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04, II. ÚS 481/2017). Uvedené je v zásade (bližšie bod 9.1. tohto nálezu, pozn.) aj prípadom sťažovateľa, keď (i) najvyšší súd uznesením č. k. 1 Obo 72/2010-227 z 3. augusta 2010 zrušil sťažovateľom napadnutý rozsudok krajského súdu č. k. 8 Cbsi 48/2005-180 zo 6. apríla 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, (ii) najvyšší súd rozsudkom č. k. 1 Obo 55/2011-321 z 22. novembra 2011 potvrdil rozsudok krajského súdu č. k. 8 Cbsi 48/2005-296 zo 17. júna 2011, ktorým žalobu sťažovateľa zamietol. Ďalej v súvislosti s rozhodovaním o poplatkovej povinnosti sťažovateľa (iii) krajský súd 7. mája 2012 predložil súdny spis najvyššiemu súdu na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu č. k. 8 Cbsi 48/2005-358 z 5. apríla 2012 (krajský súd v dôsledku nezaplatenia súdneho poplatku za dovolanie sťažovateľa konanie zastavil, pozn.), o ktorom najvyšší súd rozhodol až uznesením č. k. 1 Obo 50/2012-367 z 19. februára 2014 (doručené krajskému súdu 25. marca 2014, pozn.).

a následne (iv) o odvolaniach sťažovateľa, ktoré podal proti uzneseniam krajského súdu vo veci oslobodenia od súdnych poplatkov, keď po predložení spisového materiálu 12. decembra 2014 najvyšší súd rozhodol až po viac ako dvoch rokoch, a to uznesením č. k. 1 Obo 54/2014-420 z 8. februára 2017 (najvyšší súd potvrdil uznesenie krajského súdu, ktorým zamietol sťažovateľovu žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov, pozn.) a uznesením č. k. 1 Obo 3/2017-423 z 8. februára 2017 (najvyšší súd odmietol odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu, ktorým vyhovel sťažovateľovej žiadosti o oslobodenie od súdneho poplatku za dovolanie, pozn.), pričom uznesenia najvyššieho súdu boli krajskému súdu doručené 2. marca 2017. V tomto kontexte a v spojení so správaním sťažovateľa si ústavný súd nemohol nevšimnúť aj jeho ďalší procesný postup, keď najvyšší súd uznesením č. k. 1 Obo 3/2017-423 z 8. februára 2017 odmietol jeho odvolanie ako podané zjavne neoprávnenou osobou, keďže sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 8 Cbsi 48/2005-384 zo 14. júla 2014, ktorým bolo vyhovené jeho žiadosti o oslobodenie od súdneho poplatku za podané dovolanie. Z dôvodu absencie oprávnenia sťažovateľa na podanie mimoriadneho opravného prostriedku najvyšší súd uznesením č. k. 2 ObdoV 3/2019-514 z 28. marca 2019 odmietol aj dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu najvyššieho súdu č. k. 1 Obo 4/2018 zo 17. júla 2018, ktorým najvyšší súd ako odvolací súd zrušil rozsudok krajského súdu č. k. 8 Cbsi 48/2005-296 zo 17. júna 2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

9. Vzhľadom na to, že postup krajského súdu v označenom konaní bol predmetom ústavnoprávneho prieskumu už v konaniach vedených pod sp. zn. II. ÚS 416/06 a sp. zn. I. ÚS 158/2010, v ktorých ústavný súd vyslovil porušenie sťažovateľom namietaných práv, ústavný súd posudzoval len obdobie konania krajského súdu po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 158/2010 z 30. septembra 2010, t. j. obdobie od 18. októbra 2010. Napriek tomu, že sa spisový materiál v napadnutom konaní podstatnú časť posudzovaného obdobia nachádzal na najvyššom súde rozhodujúcom o podaných opravných prostriedkoch (bod 8.1. tohto nálezu, pozn.) a krajský súd nemohol ovplyvniť dĺžku konania najvyššieho súdu, *ipso facto* pre ústavný súd je podstatné, že v napadnutom konaní nebolo právoplatne rozhodnuté, keďže rozhodnutie v dovolacom konaní zmenilo procesný stav a následne najvyšší súd v pozícii odvolacieho súdu uznesením č. k. 1 Obo 4/2018 zo 17. júla 2018 zrušil rozsudok krajského súdu č. k. 8 Cbsi 48/2005-296 zo 17. júna 2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie (bod 2 tohto nálezu, pozn.). Na prednesenom nemení nič ani skutočnosť, že krajský súd medzičasom v napadnutom konaní rozhodol rozsudkom č. k. 8 Cbsi 1/2018-765 z 26. januára 2023, pretože sťažovateľ krajskému súdu mailom 19. apríla 2023 doručil odvolanie proti označenému rozhodnutiu.

9.1. Navyše, zo súdneho spisu vyplýva aj kratšie obdobie nečinnosti krajského súdu, a to od 10. apríla 2019 (krajskému súdu bolo doručené uznesenie najvyššieho súdu č. k. 2 ObdoV 3/2019-514 z 28. marca 2019, pozn.) do 20. januára 2020, keď boli zapožičané súvisiace súdne spisy, resp. do 4. februára 2020, keď krajský súd sporové strany predvolal na súdne pojednávanie nariadené na 4. marec 2020. Zároveň ústavný súd zistil aj určitú mieru nesústreďenosti krajského súdu, (i) keď mu najvyšší súd opakovane vrátil súdny spis ako predčasne predložený (napr. príписы najvyššieho súdu z 12. augusta 2014 a 12. decembra 2018, pozn.), (ii) najvyšší súd uznesením č. k. 1 Obo 50/2012-367 z 19. februára 2014 zrušil uznesenie krajského súdu č. k. 8 Cbsi 48/2005-358 z 5. apríla 2012 o zastavení konania v dôsledku nezaplatenia súdneho poplatku za dovolanie sťažovateľa, a to z dôvodu krajským súdom nesprávneho vyčíslenia výšky

súdneho poplatku (iii) či v rámci dovolacieho konania, keď najvyšší súd uznesením č. k. 2 Obdo V 4/2017 z 28. júna 2017 okrem iného konštatoval aj porušenie práva na spravodlivý proces, ku ktorému malo dôjsť postupom krajského súdu, ktorý síce u sťažovateľa vyvolal isté očakávania o vykonaní dôkazov, avšak dôkazy následne nevykonal a v odôvodnení rozhodnutia svoj procesný postup nevysvetlil.

10. Na tomto mieste ústavný súd zdôrazňuje, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna, nesústredená a neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, a to v prípade, ak jeho činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ na neho obrátil s návrhom, aby o jeho veci rozhodol (m. m. III. ÚS 446/2018, I. ÚS 449/2022).

11. V konklúzii predneseného ústavný súd uzatvára, že napadnuté konanie vykazuje zbytočné prietahy, ktorými došlo k porušeniu namietaných práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a príkaz konať bez zbytočných prietáhov

12. Sťažovateľ sa v ústavnej sťažnosti domáha, aby mu ústavný súd vo vzťahu ku krajskému súdu priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 16 000 eur. Vzhľadom na konštatovanú nečinnosť a nesústredený postup krajského súdu, správanie sťažovateľa, berúc do úvahy všetky okolnosti prípadu, majúc na pamäti, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie ujmy pocítovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, nie získanie iného majetkového prospechu, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 3 ústavy priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 eur a vo zvyšnej časti návrhu nevyhovел (body 2 a 4 výroku tohto nálezu).

12.1. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti nežiadal, aby ústavný súd, v prípade ak ústavnej sťažnosti vyhovie, prikázal príslušnému všeobecnému súdu konať bez zbytočných prietáhov [§ 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde]. Ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi ústavnej sťažnosti (§ 45 zákona o ústavnom súde) tak o predmetnej otázke nerozhodoval.

V.

Trovy konania

13. Sťažovateľ si náhradu trov konania pred ústavným súdom nevyčíslil, a preto ústavný súd vychádzal z obsahu sťažnostného spisu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 251 a nasl. Civilného sporového poriadku) a sťažovateľovi podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde priznal náhradu trov právneho zastúpenia (bod 3 výroku tohto nálezu) za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2023 (prevzatie, príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) v sume dvakrát po 208,67 eur a režijný paušál v sume dvakrát po 12,52 eur, t. j. spolu 442,38 eur [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“)]. Ústavný súd priznanú odmenu podľa § 18 ods. 3 vyhlášky zvýšil o 20 % daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), t. j. o sumu 88,48 eur, pretože aj keď právny zástupca sťažovateľa sám nepreukázal skutočnosť, že je platiteľom tejto nepriamej dane, ústavný súd vlastnou činnosťou a vo verejnosti dostupnom zozname daňových subjektov

registrovaných pre DPH, vedenom finančnou správou Slovenskej republiky, zistil, že právny zástupca sťažovateľa je platiteľom DPH. K vyhľadávacej činnosti ústavný súd pristúpil vzhľadom na informácie o právnom zástupcovi sťažovateľa známe ústavnú súdu z predchádzajúcej rozhodovacej činnosti. Repliku sťažovateľa ústavný súd nevyhodnotil ako podanie relevantné pre jeho rozhodnutie, a preto zaň sťažovateľovi náhradu trov nepriznal (bod 4 výroku tohto nálezu). Ústavný súd zároveň dáva do pozornosti, že § 73 zákona o ústavnom súde svojou štruktúrou (vzťah odseku 1 a 3) právo na náhradu trov konania pred ústavným súdom nestavia do nárokovateľnej polohy (III. ÚS 209/2020, I. ÚS 238/2021).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 8. júna 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu